

[Johan Asmussen.]

gende erfaringer fra foretagne undersøgelser vedrørende fremskaffelsen af byggearealer af tilsvarende størrelse som det her fornødne måtte fastslå, at man ikke så sig i stand til at pege på en placeringsmulighed i en sådan afstand fra København, at den på nogen måde kunne tilfredsstillende Verdenssundhedsorganisationens repræsentanter.“

De linjer, der står her, er praktisk taget de samme, som er anført i bemærkningerne til lovforslaget, og de overvejelser, som altså viser sig at være bygget på erfaringer, er ikke undersøgelser. Jeg har derfor i en ny skrivelse til den højtærede indenrigsminister ment at kunne fastslå, at det af denne besvarelse fremgår, at der hverken i 1960, da overvejelserne førte til køb af Scherfigsvej 9, eller i 1963-64 i forbindelse med de nu foreliggende udvidelsesplaner, der kræver ekspropriation, har fundet nogen som helst undersøgelser sted med henblik på at finde en placeringsmulighed i passende nærhed af København. Jeg mener, det er, hvad der fremgår af de oplysninger, der er givet, og jeg vil gerne betragte dem på baggrund af de ord, som er anvendt i den højtærede ministers fremsættelse, hvor det siges:

„Et af indenrigsministeriet nedsat udvalg har omhyggeligt undersøgt de foreliggende muligheder for at løse problemet. Det er herved blevet fastslået, at den nærmeste placeringsmulighed . . . ville ligge i en afstand af 25-30 km fra centrum. Fra WHO's side er det blevet klart tilkendegivet, at en sådan løsning ville være uacceptabel.“

Altså det, som man byggede på ved fremsættelsen, ved behandlingen af lovforslaget, var, at WHO ikke ville flytte så langt væk som 25-30 km. Man byggede endvidere på, at det var undersøgt, om der kunne skaffes noget inden for denne afstand, og man byggede på, at sådanne undersøgelser skulle være endt negativt. Jeg mener, at det er fastslået nu, at der ikke er foretaget sådanne undersøgelser, og hvis det høje folketing derfor nu skal tage stilling til dette lovforslag om ekspropriation af private servituttetigheder, kan jeg ikke se rettere, end at dette sker på et forkert oplysningsgrundlag. Jeg mener derfor, at det ikke er for-

svarligt at færdiggøre tredjebehandlingen og vedtage lovforslaget på dette stadium.

Jeg må måske have lov at tilføje den oplysning, at efter at dette er kommet frem også i dagspressen, har det vist sig, at der fra flere sider er kommet forslag og tilbud frem om anbringelsesmuligheder i København. Der har været tale om Tolbodgade, og der har også været tale om andre muligheder. Det ser ud til, at der en række steder vil kunne bydes WHO særdeles tilfredsstillende domicilmuligheder, og derfor mener jeg, at det ikke er forsvarligt at færdigbehandle lovforslaget på dette stadium; så meget haster det heller ikke. Har sagen ventet så længe, kan man også lige foretage de undersøgelser, som man burde have foretaget før, og som vi her i folketinget måtte tro at man havde foretaget. Det er fastslået, at det har man ikke, og derfor bør man afvente resultatet af sådanne undersøgelser.

Hvis lovforslaget — hvad det ser ud til — kommer til afstemning nu, må mit parti stemme imod og for så vidt slutte sig til det standpunkt, som det konservative folkeparti har indtaget.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup):
Jeg takker udvalgets flertal for den afgivne indstilling om gennemførelse af dette lovforslag.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen rejste ved anden behandling spørgsmålet om, hvorvidt man ikke kunne indskrænke adgangen til ekspropriation, og jeg svarede dengang det ærede medlem, at det var min opfattelse, at det ville være uhyre vanskeligt at formulere en sådan bestemmelse. Jeg forstår, at det ærede medlem ved nærmere overvejelse er nået reelt til samme resultat. Det ville næppe have været muligt at formulere en lovbestemmelse om den indskrænkning af adgangen, som det ærede medlem havde i tankerne.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen fandt for sit vedkommende at måtte sige, at det var sandsynligt, at det havde været muligt at finde en anden placering, og dette emne uddybede det ærede medlem hr. Johan Asmussen jo. Jeg vil gerne om denne sag sige, at det, det drejer sig om, er at finde en egnet placering, ikke af et kontor under indenrigsministeriet, eller jeg havde nær